

Jozef Ajtaján

Két szublimált tökfej;
Poros szemfedő.
Ott maradtunk tétlen..
Mint szavak a garatban.

Meghökkenő pillanat, (nem de?)
Kukucskálsz, de szemed
Torkod marja, perzseli a múlt.
Apály s ködhűvös szél.
Hello-Viszlát.
Mintha lett volna.
Lejár az időd
S keservesen kízzatól, mint anya,
Már a méhben, hogy e világ részese..
Lesz
Még meg nem ér(t)et szó,
Sok sínen hagyott, elhantolt titok,
Melyet sírba visz az aranykarú csend.